

DOTZE FICCIONS SOBRE EL FUTUR D'EUROPA

Cap a Europa

Petar Matovič

Pau Badia

Traducció de Pau Sanchis

Poemes originals en serbi

CAP A EUROPA

Aquest barri és el *Bible Belt* i el silenci
no mor amb el matí. L'alba baixa
de les teulades sobre la rosada dels prats, la llum
no toca cap rostre. Vehicles elèctrics
deixen enrere el silenci de classe alta
caps als aquaris de negocis. No hi ha ni taques d'oli
a l'asfalt, ni sutge per sobre, ni remolins
de fulles.
És més irritant aquest mutisme que el brogit dels basars
orientals. Així germinen a les artèries, tan sense sal, ni espècies
delicades, en secret, bombes
de pressió alta. No ho registra el baròmetre,
sinó el rellotge de polsera, aturat en perdre
el pols. Aquest temporitzador, mascota fidel,
l'únic amic.

L'ABOCADOR D'EUROPA

I live in the Balkans, dic als turistes de la Unió Europea,
I write poetry, els explico què faig;
els jubilats de la fàbrica Volkswagen
de Wolfsburg fan que sí amb el cap:
no hi ha dubte que la poesia dels Balcans és una destinació exòtica
per als turistes de l'Europa occidental.
El vent aixeca les vores de la faldilla d'una alemanya bronzejada,
una senyora entrada en anys amb collarets ètnics,
escolto les veus dures que pronuncien els noms dels països
les llengües dels quals ja no m'és permès d'entendre:
Montenegro, Croatia, Bosnia and Herzegovina, Serbia.
Es nota la restauració de la monarquia:
en la florida dels lilàs de les antigues viles sèrbies,
el feudalisme arriba, sense perdó, aquesta primavera.
Em consolo pensant que el negoci rutlla,
que rutlla la venda de discos pirates, de productes cosmètics...
Al centre d'aquesta petita ciutat del sud del país
em volen convèncer que l'Est és a l'altra banda de la frontera,
però tot és cosa de la barreja de síl·labes: *xinès, gitano i serbi.*
El sol en la lava d'occident se m'ha post de cop al llavi,
el mossego perquè em pica, recullo la mercaderia,
me'n vaig de la plaça sense girar-me... Darrere meu,
esclafits de riures, murmuris, el xivarri dels estrangers i dels aborígens.
Però hi ha cap altra solució tret de l'amor pels Balcans,
l'abocador oficial d'Europa.

VIRUS: EUROPA

Ací res no es mou. El vent arriba
i tot roman quiet. Pots plantar
petúnies, però mai no onejaran
sota el bronzir frenètic de les abelles a l'estiu. La fulla
del til·ler no vibra al vent. Resta com una fotografia,
estàtua inanimada.
Escolta: el silenci s'estén com un càncer, però tu mira
de trobar-hi bellesa. No és cap malson: és pertot arreu.

COM EL GANGES

Cal una mica d'avorriment
per sentir alguna cosa. Posem per cas:
agost, seus a la vora del llit
en una casa de pedra mediterrània,
un agradable refrigerador. La humitat

s'eixampla des d'un record bonic. Tot brunzeix
al voltant de la màquia i el coll d'ampolles d'aiguardent.
No saps què fer, l'esquena encorbada,
les mans als genolls, la barba
assilvestrada, i que creix sense parar.
La pluja ha vingut només un cop, i fou a l'abril,
les serps s'esberlen com
terrossos. Això passa a fora, i l'aire sec
(permet el somni dels bronquis) no penetra
sense arena del desert. A les notícies de la ràdio,
els barítors llegeixen fúnebres perquè sàpigues
què vol dir que no hi hagi sortida, la melangia va créixer
com un tumor. Quan tanques els ulls,
desapareixes d'aquí i veus: *el crèdit
flueix, com el Ganges. Com?!*, quan
ja no hi ha neu que pugui
desfer-se.

SEMPRE AL TALL

T'espera l'autopista, un matí resplendent
de setembre, una filera lleganyosa
de vehicles i de despatxos impecables i silenciosos.
Però per molt que afluixes el nus
de la corbata, saps que aquest llaç
no cedeix, que recorda amb fermesa
la jerarquia, les normes i les quotes.
Sota el pont del riu de la capital,
el cigne i l'octubre plujós, barqueta
turística oblidada a mercè del vent,
de les onades, i el capità absent
(és una escena de fuga), que ara
emergeix de la consciència.
Els llamps del somni passen
a través de les cortines gastades de l'habitació
cap al parpelleig dels neons publicitaris.
De nit, als suburbis, el silenci
roman alerta. Res d'especial,
només pensaments amb què vius
habitualment, com amb les factures.
Ser sempre al tall t'empeny
cap als límits.

SOMIÒDROM

Les nits són estrellades només
per instal·lacions elèctriques. Des de
les gàbies de dormir de bressols
de vidre s'escolta el pas

dels drons: la remor sorda de les hèlixs,
com les pupil·les vermelles dels sensors
de vigilància: *benedicció o maledicció?*
Una filera infinita de gratacels.
L'escalfor de l'asfalt, l'entreson, les catenàries
atrotinades; respiració pesada. *Quines
olors hi ha als somnis? Herbes d'estiu?!*
Abocadors de pneumàtics?!
Al replà s'enceba massa
muscular. Notícies /última hora
sota les parpelles/ des dels marges del món
per donar confiança, seguretat,
consol: les democràcies esclaten
com míssils bulavàs.

REFLEXOS

Els ritmes repetitius dels barris, els plugims
que oculten els bruts polígons i
les barraques obreres, i després l'engany: la ciutat existeix
només com un reflex als gratacels
de vidre. Al fons, converteixen en congosts,
els fluxos de llum, des d'aquests cims
acceptes la nit estelada de senyals
vermelles de repetidors: escoltant d'amagat
el corrent a través dels transmissors, ara sorgeix
la contemplació: la dialèctica entre els assentaments i els organismes.
Cap sorpresa. Són les lluites
per la calor i l'aclimatació. Permanències.

FRESCA

aquesta solitud ja no té calor
provoca el mal de cap i l'insomni
frescos com el fum hem cremat
arreu com vasos capil·lars
com trobades amb veïns
amb coetanis amb homes de negocis
només ens manca l'amor
com a Xina i Amèrica els manquen
els nous mercats.

ONADA VERDA

Ara creues la ciutat
sense minorar, i és llavors
quan comences a pensar en no res

mentre avances la uniforme lentitud, sense
tocar l'embragatge i el canvi,
gas i fre, *ben*
sincronitzat
amb els semàfors entre
els congosts dels gratacels, entre
els reflexos deformats pels grans vidres
i alumini; aquí no hi ha arbres
a les voreres, brillen els logos
de les marques: transformes la cara
de les nines de l'aparador
en la mímica dels vianants cansats,
convertits en zebres a la carrera
per la sabana, sirenes vermelles i blaves
circulen davant les pupil·les, els volants
i les mans, però les evites
sense retencions,
un *delivery boy*
abandona la cua, franges
fluorescents a l'armilla,
cap als peons que han posat tanques a les boques d'aigua,
l'estrèpit dels taxistes immigrants i
de la perforadora, i el distanciament
continua amb la imatge
del mariner
expert que
ja no té por del mar
obert, sense escales a terra:
existeixes en algun punt de l'arbre,
en un instant d'eternitat: trobes
quelcom semblant a la posta en el fum
del gasoil, se sent un *fade*
primers plans,
darrere queda
el boirum del crepuscle;
aquest és el teu ecosistema:
llança't a respirar, clorofil·la,
a sincronitzar només amb les màquines, llums
arraïmats despunten al retrovisor
en compte dels gratacels, repeteixes
a mitja veu *sincronització*,
només sincronització!

ENVEJA

Aquesta carretera, irrealment recta,
s'estretia a l'horitzó, en aquest punt
es comprimia tot l'estrès d'aquest organisme, i
de sobte el vent s'aixecava i s'esvalotava
el pol·len sobre els camps cultivats
dels costats i vaig mirar un pagès vora

un tractor: fumava una cigarreta de peu
i aquell fum em deia: una pausa!, m'ho deia també
el confí del món, i entreveia a través del fum
la mirada que acompanyava les línies
de la carrosseria d'aquesta màquina poderosa
i vaig percebre així la mateixa enveja que va créixer
de la cremor, de la hipertensió, de la colitis, però
que necessitem igualment: la pluja del repòs
que entra de nit per les finestres
tancades, i fa una fressa com de mortalla
en cobrir un cos mort.

POETA EUROPEU

Els poetes de debò ja no són grassos. Beuen batuts
per esmorzar, no fumen, corren la mitja maratón,
van a ioga. El *chill* dels auriculars els aïlla
de les sales d'espera de les estacions mentre escriuen, i escriuen
amb un ordinador calent als pebrots, sense
dolor. Els poetes de debò són potents i ja no
deceben les dones. Anhelen culs del món,
estufes ceràmiques i cadires ergonòmiques.
No flirtegen amb els nacionalistes, reciclen
els residus, no compren als hipermercats. Els poetes
autèntics són vegans convençuts, digereixen de pressa
lletilles i llegums. *Els poetes de debò ja no són grassos.*
em ressona al cap, cansadament, mentre el meu
cos esvelt passa per les xarxes de pesca,
pel pany buit, pels ulls dels camells.
Sorneguer i cínic em diu a cau d'orella: *Així són
els poetes de debò!*

SALUT

Només els barris més baixos i tristos de la ciutat
Parlen a l'alba, amb els primers rajos de sol.
Els gratacels romanen atrapats en la fosca
per ombres perpètuas. En fer cap als
centres financers, torna a haver-hi llum:
els fotodetectors no perceben l'arribada
de la claror, els llums de Nadal emeten una lluentor
buida, nauseabunda. En aquest rusc
tot es fa segons un ordre imperceptible,
no hi ha intimitats disperses pels apartaments,
ni olors a les cuines, ni roba estesa a les terrasses.
Només amanides retractilades i somriures corporatius.
Aquest és l'aspecte de la salut.

CORTINES

A J. Hristić

Si surts al balcó de nit, no veuràs els estels,
no veuràs res. Perquè el balcó és al cor de la ciutat,
i l'electricitat amaga els esclats dels objectes de les profunditats
de l'univers, que potser ja no existeixen. Els espais
els crea el vertigen, la imatge tremola com en una superfície
inestable, no exempta d'ansietat: si en l'horitzó hi caben els límits
de l'escena, què en queda *fora*? Sents una artèria
com un eco en un sonar. Si t'hi fixes, escoltar
el cos i el cosmos és el mateix. Les espurnes
de l'explosió queden com un record del xoc
inicial; vagareja encara, carregada d'anonimat
i de testimoniança. Però el reflex és un incident inesperat
del canvis espacials. El pensament i el fum desapareixen igual: *Immersos*
en la llum com en la foscor. L'atenció no se separa de l'abundància
de llum. La claror dels carrers encara no ha minvat. Només
les cortines són més denses, i és més fàcil tancar-les.

CORREDOR

Els camins s'escampen com el pòsit d'una tassa de cafè
vessada. Visions caòtiques. Cotxes en hora punta: brusca
proliferació de tènies a les carreteres. Només sóc una altra anella
al cos d'un paràsit enorme; inhalo de gust els vapors
petrolífers: la calma després de la feina i allò que em permetria
dormir el son dels justos: *agnus dei*.
Els rajos brillen sobre el capó metal·litzat: es refracten als para-xocs
fulminis. Torsos rere el parabrisa, retrats incansables
de les oficines, de les finestretes. Records: ningú diu res,
tot és rutinari: articulació, segell / - *retrovisor!* Aquí els albiro:
un passat que t'avança a l'autopista, sense intermitent.
Quina visió tan idíl·lica: asfalt fumejant, peons de camins
amb roba fosforescent, la carretera tremola sota els cotxes,
sota el ruixim i el boirum de l'estiuet. És terrible aquest corredor-
comptaquilòmetres, que t'avisa fatalment dels mons
als quals passes ara ja ben expert, talment un funàmbul.

D'ON VENEN

El cos agafa la forma incòmoda dels llits,
de les cadires, de les butaques. Es torna de fusta, i de nit
sense saber d'on a través de les sospitoses parets
arriben els castors en cerca de material
per a les seves preses. *Castors?!*

S'espolsen el guix i pugen cap a les prestatgeries,
 cap als llibres, cap a les extremitats. Piquen amb les cues
 per aixecar pols abans d'emportar-nos.
 No puc desfer-me d'aquest soroll, ni amb el moviment
 amb què intento no pensar-hi.
 Travesso irrealment aquest camí com els objectes
 entre les seves dents, perdent la capacitat de meravellar-me.
 No hi ha elecció, arriba la seva habilitat
 reconstituent. L'instint per als sistemes
 i les estructures de regulació.
 Converteixen els boscos en prats, fan illes
 i hi posen recambrons, els veig com si fos un dic o un llac:
arrasen per acumulació! Ho noto en la meva pròpia
 essència, aquesta aigua que sembla inquirir: *Càstor va?*
 Responc: *De castorgoria!*

RAÏLS I TRAVESSES

Això només és possible amb les finestres de juliol.
 Les ombres tremoloses reben arbres rics
 de paraules: finalment ocells que no porten
 narcisos ni significats. El vent ho envolta
 tot a poc a poc en una espiral, tret de les fulles. També això es trenca,
 com quan els raïls i les travesses perden la connexió
 a les línies del desert. Les cortines es gronxen
 imperceptiblement, llavors sorgeixen escenes inexistents
 sota la parpelles: ritmes gastats de la Secessió, balcons
 florits. Perdura el setge de les corol·les, el brunzir de les mosques
 es dilata al cervell fins que es posa a les parets
 o a l'aparell circulatori. Els matisos del gris
 i la falta d'interpretació són testimonis de l'evolució: l'horror
 i les larves sempre s'amaguen. És essencial
 la capacitat d'avaluació, no com el sol, sinó com la morfina.

BETÀNIA

Ritmes constants de línies elèctriques aèries en regions desertes,
 es troben a faltar oronelles sobre les partitures - enderroc
 dels matisos monocromàtics: l'escena s'afebleix en les
 reflexions d'alta tensió; és la inestabilitat de la freqüència i la invasió
 dels sorolls sospitosos. Si tradueixes els hertzs a colors,
 pots escoltar com es formen mentre abandonen l'atmosfera:
 la festa de la dispersió comença on desapareixen les fronteres.
 Només resta la flama del prisma. L'energia es transforma amb el batec
 d'ideologies inesperades: arquitectura de les catenàries
 i dels assentaments. Els organismes i els materials s'integren.
 El flux de transmissions està garantit. Hi ha obstacles, col·lisions
 de bosons, distincions indispensables de colors - com mantenir
 una transmissió fiable de les imatges: tocar emocions i records,

lligar mons, establir continuïtats. Seguir endavant.

DESTINACIONS

On les casetes blanques se succeeixen amb finestres blaves i teulades que guspiregen al mar obert, darrere dels cims rocosos que tallen el mar, allí hi ha el niu del cementiri de remolcs. Al voltant de les quilles sura la corrosió i el fuel en la posta daurada sobre lentes onades. Ningú fa un cop d'ull a les entranyes, a les bodegues podrides, a les sales de màquines on tot és ple de greix i de turbines desmuntades. Els musclos s'enfilen per la proa, l'escuma es retira de la coberta, la sal renta la saturació de color, els raigs mosseguen tothora aquests vells cascos —ferralla abandonada que, caparruda, no es rendeix. Per contrast, succeeix l'horror —una gavina parpelleja a l'arbre, i saluda. Recula i intenta que la seva ombra, quan creix en el vol, no talli la línia que du a la vertical. Per no trencar el curs natural de la partida, això pensa. Malgrat saber que és diferent darrere les muntanyes, on hi ha cossos a les platges i els passeigs, en èxtasis ràpids. El plaer de consumir s'ha de separar de la vida, davant del seu final s'enrogeix, i això no ho renta ni el mar, ni el sol, ni res.

NÒMADES EMPRESARIALS

La ciutat, omnireflectida amb finestres triomfals, dispara reflexos quan abandonen els gratacels de les empreses al final de la jornada laboral. De vegades, espanten una bandada d'ocells de ciutat que es dispersa al cel, després d'haver-se estat sota el cant com en la llum: han trobat tantes veus poc exigents amb els sants indígenes. Dividits en diverses llengües i diversos mercats, entre les xarxes virtuals de la pàtria i records feixucs, en el ritme:
de la metròpoli a la metròpoli
de l'empresa a l'empresa
- oficinistes incansables!
Parets alineades - vores de pantalles /darreres defenses de la intimitat/: *les paral·leles moren en silenci*
Al principi, ser fora de la llengua només significava descansar.

LLAMPÒDROM

La franja d'asfalt de la vorera del carrer quedava fora de les imatges de la televisió, ara són dimensions creuades. El pol·len amb silici concentra l'energia. El món arriba des de l'endoll. Només aquell so com cors als tòraxs dels bons atletes ignora la crida del setge dels hologrames: cues de vianants, camins amb arbres i voreres. La biosimulació no prové dels laboratoris, sinó de les emocions, els colors esclaten als nervis, els impulsos saturen les aortes, el cos esdevé un llampòdrom: espargits com la llum, ens condensa la transpersonalitat. Som transmissors delicats, surem als raigs del làser despreocupats com a la placenta, fora de les freqüències universals. Nosaltres som els heretges, i això ens reconforta.

ROURES O ESTÀTUES

/LLIGAMS/

Els ocells habiten als gratacels i a les torres dels temples, el cant imita la biotecnologia i les màquines: això no són visions de pànic, tan sols constatacions. Els òrgans també acullen la radiació de les estacions base: els senyals d'alarma parpellegen sobre les cèl·lules. Mapar l'organisme és reconèixer la metròpoli. Les connexions inicien ritmes incopsables, els impulsos es transfereixen a les parets dels teixits i dels edificis, circulació de la sang i catenàries, a través d'elles es recorden ideologies biòniques: una àmplia escala de grisos ha crescut entre el colorit de pantalles barates: el món encara existeix en una xocant amplitud. A les cruïlles i a les rotondes dominen els roures o les escultures de sants: a sota es consumeixen espelmes, a banda d'això només hi ha grafit: les esqueles es traslladen a les façanes amb colors dinàmics. Només davant de la mort tot perd vermellor, així comença la síntesi completa: com el sol en una primavera ventosa quan l'estiu passa pel rostre de sobte, la ciutat brilla en vosaltres, com en un jo només una mica diferent.

DES DEL PAISATGE

Temples blancs i negres de cúpula daurada i creus fluorescents dominaran els paisatges industrials. L'Estat: una indústria fins a l'infinit. Tempestes magnètiques esberlaran els píxels als objectius digitals dels proletaris. Les preses hidràuliques s'alentiran fins al *frame*: les imatges i els ritmes repetitius es bifurcaran.

Els nostres descendents dormiran sobre encenalls metàl·lics.
 L'esterilització és als laboratoris per a la producció
 del temps i dels colors.
 Els assentaments nòmades de treballadors biomecànics
 s'establiran als voltants de llacs de metà líquid.
 Les llengües de foc es reflectiran a les granotes de seguretat
 des dels alts forns: *Foc abans de l'alba!* Els escafandres
 monocromàtics dels buròcrates controlaran la resistència
 dels sons mecànics dels llums d'alarma.
 La història es quedarà sense abocador. Vapors de gas, carbó
 i pneumàtics cremats: així va començar tot, aquest era el perfum
 de la infantesa.

†††

*Quan passis pel costat de l'estàtua de polietilè d'un sant,
 Posa-li una moneda d'urani a la barbeta,
 Els ull i els llavis se li il·luminaran i diran:
 "Toca'm, i tocaràs el procés de producció!"*

VIDRE, ALUMINI

Mira, l'hivern passa, el gel es retira
 de les llunes dels autobusos que arriben de la perifèria,
 no reconeixes només els treballadors estrangers sinó també
 la barreja de melodies d'altres llengües en l'hora punta
 /encara existeix la tolerància entre immigrants;/
 el cel navega entre torres de vidre i perfils
 de ciutats dormitori a la llunyania, de vegades,
 des de dins, un neó qualsevol trenca els reflexos monolítics: arriben
 de nou els immigrants a Galítsia, però els jueus
 mai més /només els pots veure els dies festius
 com una performance de la memòria/: *Jornades culturals* de comunitats
 extingides a les catedrals, els turistes reuneixen centres
 minoritaris, les sinagogues es transformen en mercats,
 i els corbs, testimonis de Xoa, abandonen finalment
 aquest indret. Però ja no em preocupo pel significat
 mentre els veig saltar feixugament amb els seus amples
 malucs setanta anys després. És quan es
 construeixen complexos de gratacels d'empreses
 multinacionals, que creixen els congosts reflectors,
 el passat se supera, a través d'ells, la tempesta
 s'hi emmirallarà, en cap cas la història.

NO PARLARÉ D'AUSCHWITZ

*No facis fotos, m'aconsellaren
 abans de sortir de viatge, deixa que t'envolti,
 que se t'emporti.*

Els mantells d'oració penjaven
a les vitrines, irreals,
immòbils.
Acosta't amb un respecte profund,
em deien.
It was fun, va dir una estudiant
americana a la sortida, mentre
l'objectiu entrava al cos de la càmera.
La llum dels focus floria al vidre:
darrere, tones de cabell humà.
De tornada a casa, em besa una *devuška*, guia
del complex, aleshores noto que li cau
pols del vestit i de la pell, i que ocupa el nostre pis.
Escriu sobre això, em diu un conegut, és
un bon tema.
Ni una partícula parpelleja
sota els llums, no res: rere el front
de vidre, les maletes s'empenyen.
Hi ha descompte als bitllets d'anada
i tornada a Oświęcim.
El buit de la muntanya de sabates
desapareixeria amb una sola passa.
Aquelles soles mai es van gastar.
En aquella ciutat petita, no tenia cap altra
opció que llegir sobre l'Holocaust.
Ara visc a Cracòvia, hi ha *souvenirs*
arreu. No parlaré d'Auschwitz. Quan
començo a pensar en la meva terra, emmudeixo.

SOUVENIR

A Z. Herbert

Encara pots escoltar aquesta parla als artesans
a punt de jubilar-se de la perifèria d'una capital
centreeuropea, i a les velles que venen flors a la plaça
a Cracòvia /malgrat que es trobin a faltar
els interlocutors en les metamorfosis: transició - llar
d'acollida - corporació/, els turistes l'escolten
tangencialment i sense comprendre, se l'emportarien de record,
però què farien amb un discurs de paràboles i solidaritat
a la vitrina? Ara el vent escampa el pol·len de les corol·les
però no porta núvols, al seu davant hom pensa en el sud i el destí
quan es comença a parlar d'història.

ELS FOCS DE SANT HERÀCLIT

Ens vam tombar a la vora el riu en un indret amagat del congost.
Un tros de cel i sol, remor d'aigua en grutes subterrànies,

l'olor de peix que impregnava les roques i la grava que se'ns clavava a l'esquena: és tot el que teníem. Pensàvem morir joves, volíem una altra vida, *no aquesta!*
Encenguérem foc per si hi vèiem els nostres destins.
Buscàvem l'amor, encara que ja hi era: el centelleig de l'aigua dels antics déus grecs i dels nostres cossos, idèntics en la passió i la fe. Els sentiments ens esclataven tothora, però no sabíem fer-ne res.
Estàvem tombats a la riba oculta del riu. A través de la fenedura, poc més que un tall, ens ploviem estels com heroïna fosa sobre els cossos nus, vora el foc, pel nou naufragi i la nova mitologia.

SOBRE CRIST

Vet-ho aquí: *l'esdeveniment traslladat* a la nit: a l'organisme.
Cèl·lules de la sang al flux silenciós, aquestes lluernes que s'escampen caòticament, i toquen amb delicadesa els òrgans. Com petits plànctons electrònics.
Com les espurnes que salten de la forja.
Però ara és hivern. No surto de casa, en un racó hi ha una pila de llibres descartats. El defora m'arriba irreal: la remor de pel·lícula. L'aranya esclafada a la taula. Un dit de pols. Harmonia quotidiana. Al vapor del cafè. No-res.
Els gens registren la postura de l'esquelet encorbat davant de la pantalla. I dels dits que no saben què fer amb les tecles del teclat.
Potser ets només un enllaç trencat, el carrer que per un error de l'arquitecte es converteix en atzucac.
Un bes: imprimir els llavis al front de la pantalla, sentir la calor: aquest ordinador és un petit Jesús, un cristet d'ús íntim.

Cap a Europa

Petar Matovič

Diari rellegit i reescrit en primera i tercera persona

Mireia Sallarès

Dos bitllets a Namíbia

Djaimilia Pereira de Almeida

Dues lletres

Nina Yargekov

El mar gris

Eluned Gramich

El sistema de signes de Sala-Babot

Borja Bagunyà

Europa està perduda

Kate Tempest

La ficció europea

Cristina Morales

L'odi

Kallia Papadaki

Poemes sobre Europa

Juana Adcock

Reflexions sobre el futur d'Europa des d'una avioneta
laosiana

Irene Solà

Rondalla de la matança

Martí Sales

Petar Matovič

Petar Matovič va néixer a Požega l'any 1978 i és llicenciat en literatura per la Universitat de Belgrad. Ha publicat tres reculls de poesia: *Cameral Pieces*, *The Suitcases of Jim Jarmusch* (primer premi de poesia de l'editorial Treci trg), i *Where Do Beavers Come From*. Els seus poemes han estat inclosos en diferents antologies poètiques a Sèrbia i traduïts al polonès, a l'anglès, a l'alemany, al francès i al català.